

С р ѣ щ а.

(Сцена).

Лица:

Господинъ Дроздъ Грозданъ — хубавъ дроздъ съ лъскава перошина, напръскана съ бѣли и сини капчици, по занятие поетъ.

Дѣдо Върбанъ — старъ врабецъ, малко понакуцва съ единъ кракъ.

Баба Иорданка — стара врабка, съ проскубана опашка, жена на дѣдо Върбанъ.

(Хубаво мартинско утро. Слънцето изгрѣва спокойно и чисто, като дѣте пробудено слѣдъ сладкъ сънъ. На зеленясалия керемиденъ покривъ на нашата къща стоятъ дѣдо Върбанъ и баба Иорданка и гледатъ отъ високо на широко)

Дѣдо Върбанъ. Чикъ-чирикъ, чикъ чирикъ... Ихъ че хубаво врѣме! Бабо Иорданке, пакъ доживѣхме да видимъ пролѣтътъ!

Баба Иорданка. Ухъ, дано се постоплимъ!...

Дѣдо Върбанъ. Гледай, гледай полето, колко е широко, край нѣма... О, защо не е това една нива съ просо!..

Баба Иорданка. У, какви лакоми мисли идатъ въ главата ти, старче! Защо ти е толко просо. Само една нивица да има — стига ни.

Дѣдо Върбанъ. На насъ двама единъ снопъ само стига, но народа, народа!... Безброенъ е врабчиятъ народъ.

Цѣлата земя да е посѣта съ просо, пакъ не ще му постигне.

Баба Иорданка. Ахъ ти, недоволни старче! Тежката зима, която вече измина, те кара да се отчайвашъ.

Е, наистина, мжно е да гледашъ цѣлата земя затрупана съ снѣгъ, мжно е да знаешъ, че съ